

Profesor ekonomie V. Pavlenko: Čína neohroženě proti západní destrukci

- CZ24 News | 27. října 2022

ČÍNA: VLADIMÍR PAVLENKO přináší základní rysy zprávy, kterou přednesl Si Ťin-pching na dvacátém sjezdu Čínské komunistické strany, a o níž máme pochopitelně jen kusé a jednostrannou propagandistickou interpretaci zkreslené informace, aby si náhodou někdo nevšiml, jak blízko je jí Velký reset

Na 20. sjezdu Komunistické strany Číny (KSČ), který probíhal v Pekingu od 16. října, nastala hlavní politická událost: Prezident a generální tajemník KSČ Si Ťin-pching přednesl zprávu o činnosti ústředního výboru strany.

Výkaz činnosti ústředního výboru je nesmírně důležitý, protože shrnuje nejen výsledky uplynulé pětiletky, ale v tomto případě i desetiletého působení současného čínského vůdce u moci. Vedle cílů pro nejbližší budoucnost a následnou historickou perspektivu klade tato zpráva také důraz na informace o situaci v zemi a ve straně, o rozložení sil, o specifikách ideologické podpory vládního kurzu atd. O tom všem také Si Ťin-pching hovořil.

Zpráva o stavu země

Na pozadí „bezprecedentních změn ve světě“ učinila Čína „skok vpřed“ a výrazně zvýšila svou hospodářskou sílu. Čísel uvedl Si Ťin-pching málo a bez větších detailů. HDP země se za jeho vlády více než zdvojnásobil z 54 bilionů jüanů na 114 bilionů jüanů (asi 16 bilionů dolarů); HDP na obyvatele vzrostl z necelých 40 000 jüanů na 81 000 jüanů. Podíl Číny na celosvětovém HDP se během deseti let zvýšil o 7,2 % a dosáhl 18,5 %. Země je na předním místě v oblasti průmyslu a devizových rezerv.

Hlavní události desetiletí „2012-2022“: proběhlo sté výročí založení KSČ, socialismus s čínskými rysy vstoupil do nové éry, byla odstraněna chudoba. Všechny události jsou propojeny společnou logikou. Strategický plán vzestupu Číny na úroveň světové velmoci, který byl vypracován ještě za Teng Siao-pchinga, získal strukturální ucelenost. Nadcházející sté výročí založení KSČ je úzce spjato se snižováním chudoby, což je úkol, k němuž se Si Ťin-pching zavázal v loňském roce a který připomněl ve své zprávě.

Následují aktuální inovace: Úkol vybudovat „modernizovanou socialistickou velmoc“, vetkaný do logiky „dvou století“ – KSČ a ČLR – byl potvrzen s termínem do roku 2049. Potvrzuje se však již dříve široce diskutovaný mezník – rok 2035, kdy má být socialistická modernizace z velké části dokončena. Ta se neomezuje pouze na ekonomiku, ale je vnímána širěji, v kontextu ucelené státní politiky. Zpráva výslovně poukazuje na „jedinečnost“ socialistické modernizace pod vedením KSČ, která „zahrnuje všechny vrstvy obyvatelstva a všechny oblasti společenského života“. V sociální oblasti je například nastolena otázka priority sociální spravedlnosti v kontextu „rovnosti“ a „rozdělování podle práce“, což má být zajištěno rozšířením do všech ekonomických sektorů. Ve výsledku to má vést k nárůstu počtu obyvatel se středními příjmy.

Podle zprávy se socialistická modernizace rozšiřuje na právní oblast a předpokládá „hlubokou revoluci ve státní správě“ a „institucionální upevnění výdobytků lidové demokracie“. V oblasti kultury je kladen důraz na její roli při zachování marxismu jako jádra národní ideologie a co je důležité pro zbytek světa, stanovuje se úkol posílit kulturní „měkkou sílu“ v zahraničí.

Ve stopách Mao Ce-tunga

Si Ťin-pching shrnul úkoly stanovené do roku 2035 a formuloval základní principy socialistické modernizace. Těmi jsou neměnnost vedoucí úlohy komunistické strany a prosazování socialismu s čínskými rysy. Dále pak ústřední postavení lidu v politickém systému, které se odráží v lidové demokracii, prohlubování reforem a otevřenosti a v neposlední řadě bojový duch. Co se tímto duchem rozumí, je samostatné a zajímavé téma, které odhaluje Si Ťin-pchingovy ideologické a politické postoje a názory, stejně jako jím prosazovanou metodiku vedení strany. Poodkryté informace nenechávají kámen na kameni v západních a dalších liberálních narážkách na údajný „přerod“ čínského socialismu v ryzí kapitalismus.

Si nikterak nenavazuje na Teng Siao-pchingovy myšlenky, které v politice „reforem a otevřenosti“ nabývají vyloženě vnější rysy coby nástroj pro zapojení se do okolního světa. Styl vedení strany a státu KSČ a ČLR stále více vykazuje postuláty dobře známé ze zkušeností s Mao Ce-tungovým vedením strany a země – samozřejmě bez excesů, kterých se tehdy dopustil. „Perspektivy jsou jasné, ale úkoly těžké a cesta daleká,“ – tato fráze z projevu Si znamená přímou parafrázi slavné Maovy teze o „světých vyhlídkách, avšak dlouhé a klikaté cestě“.

Za pozornost v této souvislosti stojí teze o „nekonečném vnitřním sebeutváření strany“ jako způsobu překonání „historické cykličnosti vzestupů a pádů“, aby „se strana nikdy nerozložila, nezměnila barvu ani styl“. Henry Kissinger se ve svých vzpomínkách na Mao Ce-tunga a na setkání s ním zmiňuje o koncepci sedmi až osmiletého cyklu „velkého klidu a velkých otřesů“, která zaměstnávala mysl Velkého vůdce a určovala jeho styl vedení strany. „Bojový duch“, který brání „stagnaci“ strany, podle Si Ťin-pchinga nezahrnuje otřesy, ale nerozborný vztah „národní bezpečnosti a sociální stability“. Zde však strana, chce-li zůstat předvojem společnosti, nesmí v žádném případě usnout na vavřínech a zjevně jí to bude umožněno. *„Strana byla založena pro obecné blaho a je u moci v zájmu lidu,“* zní teze zprávy, která předpokládá dynamiku jako hlavní charakteristiku politického stylu současného lídra strany.

Bez sebeuspokojení vpřed!

Ano, KSČ „dosáhla historických úspěchů“, ale nadcházející pětiletý plán je „rozhodující“ a „hlavním úkolem KSČ je od nynějška sjednotit a vést mnohonárodnostní lid země k uskutečnění cíle plně vybudovat modernizovaný socialistický stát do stého výročí založení ČLR“. Takže Čínu nečeká žádné „usínání na vavřínech“, zejména ne v tak důležité oblasti, jako je boj proti korupci (připomeňme si číslo, které den předtím oznámil oficiální mluvčí sjezdu Sun Yeli: 4,43 milionu (!) případů korupce). A to tím spíše, že „korupce je největším zhoubným nádorem, který ničí vitalitu a bojeschopnost strany, a boj proti korupci představuje nejradikálnější revoluční sebeutváření.“

Cykly vzestupů a pádů se nyní netočí kolem společnosti, ale kolem KSČ, takže už tak obrovská role Ústřední komise pro disciplinární prověrky (UKDP) se bude neustále zvyšovat. Si Ťin-pching si jasně vzal kritické ponaučení z úpadku Komunistické strany sovětského svazu (KSSS) a rozpadu SSSR a na základě Maových zkušeností se nezabývá myšlenkou, že by se KSČ „zvěčnila“ svými úspěchy. Proto s tím, jak budou plány socialistické modernizace postupovat k „dílčímu mezníku“ roku 2035, budou se vytyčovat další milníky a další velké politické kampaně budou načasovány tak, aby se s nimi shodovaly, což bude vyžadovat extrémní úsilí ze strany KSČ, jejího vedení a všech členů strany (například velký boj proti chudobě). Právě v tom spočívá „bojový duch“, a proto se autor těchto řádků usmívá nad „proroctvími“ některých „sinologů“, kteří se domnívají, že důkazem o směřování Číny ke kapitalismu je fakt, že v zemi vyrůstají miliardáři.

Podobná teze je v zásadním rozporu s marxismem, který hlásá, že klíčovou otázkou není bohatství,

ale vztah k výrobním prostředkům. Na rozdíl od USA nejsou miliardáři v Číně těmi, kdo určují obecné trendy, ale pouze je následují.

„Puška rodí moc!“, tento slavný aforismus Mao Ce-tunga současný vůdce doplňuje ve své zprávě tezí, že „strana velí pušce“. „V Čínské lidové armádě musí být komplexně posílena role KSČ a musí být garantováno podřízení ozbrojených sil jejímu vedení. Si Ťin-pchingův diskurz o straně a její úloze při budování socialismu naznačuje, že impuls revolučního vývoje KSČ, který má kořeny v Maových myšlenkách, má podle Si Ťin-pchinga bezpodmínečnou přednost před postupnými evolučními formami spojenými s odkazem Teng Siao-pchinga a jeho ideologického následovníka Chu Ťin-tchaa.

Vize globálního socialismu

Od tohoto okamžiku lze předpokládat, že myšlenky „ekonomické globalizace“, které dříve z Číny zaznívaly a nyní jsou uváděny do souvislosti se „společným osudem lidstva“, v jistém smyslu odrážejí požadavek globální socialistické perspektivy. Na jedné straně je to hozená rukavice globalizaci Pax Americana, která se nyní nachází ve zjevné krizi. Ve zprávě pro 20. sjezd Si Ťin-pching formuloval „společné hodnoty světového rozvoje – mír, svobodu, rovnost, spravedlnost a demokracii“ jako důkaz své připravenosti takovou výzvu Západu předložit.

Hlavním kritériem přijetí těchto hodnot bude „vzájemné působení a mírové soužití velkých zemí“. Na první pohled je patrný zásadní rozdíl mezi tímto přístupem a západními spekulacemi o „všelidové“ demokracii a lidských právech. Na druhou stranu důraz, který zpráva klade na národní specifika socialismu v Číně, ponechává ostatním zemím v rámci tohoto „společného osudu“ obrovské možnosti při vlastní tvorbě dějin. A KSČ, považující se dnes za vůdce světového socialismu, je nikterak nehodlá omezovat dogmatickými pokyny vyplývajícími z „čínské zkušenosti“, jako to dělala KSSS na základě „sovětské zkušenosti“.

Proč má Mao k Si Ťin-pchingovi blíže než k Tengovi? Čínský vůdce to potvrdil krátce před sjezdem, když uvedl přímou paralelu mezi historickým osudem ČKS a KSSS. Čínská komunistická strana je podle něj starší než Sovětský svaz, ale u moci je kratší dobu, a proto hrozí potenciální nebezpečí ztráty moci, pokud strana „ztratí čich“, jako se to stalo KSSS v Sovětském svazu.

Dalším důležitým teoretickým postulátem formulovaným ve zprávě, v němž KSČ jasně vycházela ze sovětských zkušeností, byla zvláštní úloha vědy a vědecko-technického pokroku obecně jako „první výrobní síly“. V materiálech XXVI. sjezdu KSSS (1981), tato teze zazněla v souvislosti s vědou jako „bezprostřední výrobní silou“. V sociálně-politické rovině však neměla pokračování. Je třeba si uvědomit, že věda je uplatňována především technickou inteligencí, a pokud je uznána její výlučná role v rozvoji výrobních prostředků, pak by bylo logické povýšit status technické inteligence na samostatnou třídu.

Ale to se nestalo: když už tedy KSSS řekla „A“, nedokázala ze sebe vypravit „B“: inteligence tak zůstala bezvýznamnou (a často potlačovanou) „společenskou vrstvou“, což nakonec do značné míry předurčilo její přechod do tábora odpůrců socialismu během „perestrojky“. V Číně však tato teze zprávy Ústředního výboru padla již na úrodnou půdu: koncept „tří reprezentací“, oficiálně zahrnutý do ideologických základů KSČ za Ťiang Ce-mina na přelomu tohoto a minulého století, legitimizuje rovné postavení inteligence a podnikatelů s dělnickou třídou a rolnictvem.

Zahraničně-politická část zprávy rozvíjí vnitropolitické téma. „Pás a stezka“ je příkladem spoluvytváření „institucionální otevřenosti“ různých zemí vůči sobě navzájem na základě společných „pravidel, omezujících předpisů, systému řízení a standardů“. Realizace „zelené“ agendy s dosažením emisního bodu zlomu (do roku 2030) a uhlíkové neutrality (do roku 2060) je opět vnímána prizmatem vnitřních priorit: „Respekt k přírodě, přizpůsobení se přírodě, ochrana přírody“. A hlavně:

„Nejdříve zaveďte nové, a teprve pak zlikvidujte staré“.

Neohroženě proti západní destrukci

Ve zprávě zaznělo jasné odsouzení sil a tendencí, které protiřečí čínskému pojetí „jednotného osudu lidstva“. Týká se to apologetů jednostranných přístupů, blokové politiky a vytváření „exkluzivních uskupení k zadržování určitých zemí“ (pochopitelně jde o odpor Západu vůči rozvoji Číny a Ruska). Týká se to „jakékoli formy hegemonismu, mocenské politiky, mentality studené války, vměšování se do vnitřních záležitostí druhých zemí“. Týká se to „protekcionismu, vytváření překážek a rozbíjení výrobních řetězců“.

Omezení destruktivních tendencí je plně spojeno se zachováním OSN jako „jádra mezinárodního systému vytvořeného na základě ‘cílů a zásad’ Charty OSN“. Zde je nejvyšší čas připomenout, že proamerická „poslušně-agresivní většina“ Valného shromáždění odsuzující Rusko za pořádání referend na osvobozených územích bývalého SSSR s odvoláním na „principy“ Charty OSN jakoby „nedopatřením“ oddělila tyto principy od „cílů“, z nichž zakládající dokument OSN stanoví jako nejdůležitější cíl zajistit právo národů na sebeurčení. Si Ťin-pching se nikoli náhodou jednoznačně vyslovil proti těmto „dvojím standardům“.

Informace by nebyla úplná bez zmínky o „tchajwanské otázce“. Ta zazněla v souvislosti se „sjednocením vlasti“ na principu „jedna země, dva systémy“, který se již nejlepším možným způsobem osvědčil, když svého času reagoval na sjednocení s Hongkongem a Macaem. Nelze přehlédnout, že tchajwanské politické strany, zejména Kuomintang, zaslaly Číně u příležitosti sjezdu KSC blahopřání, stejně jako vládnoucí komunistické strany KLDR, Vietnamu, Laosu a Kuby.

Sjezd skončil 22. října. Z obsahu jeho hlavního politického dokumentu je však zřejmé, že se stává Rubikonem ve vývoji Číny a pokračuje v kurzu vytyčeném vloni s milníkem stého výročí založení KSC, při němž byly strana i celá země postaveny před nové cíle.

Zbývá už jen čekat, jak daleko zajde Západ se svojí sebevražednou degradací hodnot, kultury, ekonomiky a života vlastních národů, abychom nakonec nebyli opět nuceni vítat – tentokrát čínské komunisty jako spasitele od následků „zahnívajícího kapitalismu“.

I když od Velkého resetu Klause Schwaba se projekt Si Ťin-pchinga zase tolik neliší.

AUTOR: Vladimír Pavlenko

ZDROJ: <https://iarex.ru/articles/87320.html>

Preklad: Protiproud